

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ -
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ενας λαός: ύπνωση ή αλλαγή πώς δε φοβάται την αλήθεια—ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φωνητικούς της κανόνες.

ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ζ

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 25 ΤΟΥ ΟΧΤΩΒΡΗ 1909

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΗ ΑΡΙΘ. 2

ΑΡΙΘΜΟΣ 363

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΣ. 'Η ζουρλομανδύδα.
ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. Σε μία γύφτισα.
ΓΙΑΣ. Σκαμθράκη (συνέχεια).
Γ. ΣΚΑΗΡΟΣ. Τὸ ζήτημα τῆς 'Ανατολῆς (συνέχεια).
ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ. Σπασμένες ψυχές (συνέχεια).
ΨΥΧΑΡΗΣ. Τὰ σκουλαρίκια.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΤΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ
ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ Γ. ΠΑΡΜΕΝΙΔΗ

Από τον καιρό ακόμη που είτανε μικρό μικρούτσικο παιδάκι, αγαπούσα τη Φρόσω με κάποια ιδιαίτερη χαδεμένη τρυφερή αγάπη. Άλλη κόρη δεν είχε ο πατέρας της, ο κ. Περές, ένας από τους καλύτερους, από τους πιο παλιούς μου φίλους. Είμουνε δυο χρόνια μεγαλύτερός του, μα σπουδάσαμε στο λύκειο μαζί, παντρεφτήκαμε κ' οι δυο την ίδια χρονιά. Έγώ παιδί δεν απόλαυσα, έμεινα κιόλας χηρὸς πολύ νωρίς. Έκενός ζούσε φτυχισμένος με τη γυναίκα του και με τη Φρόσω τους τη ζηλεμένη. Βδομάδα δεν περνούσε που να μην είδαωθουμε. Αποκαταστημένοι ο ένας κι ο άλλος στο Παρίσι: μιλάζανε ή τουλάχιστο αδερφικάτα βαδίζανε τάπαγγέλματά μας, ζουγράφος του λόγου του, μυθιστοριογράφος εγώ, καθώς ίσως και να το ξέρετε. Είχαμε βγάλει μάλιστα συντροφικά ένα βιβλιαράκι, που το εικονογράφησε ο Περές, ενώ το είχα εγώ γραμμένο. Κάτι δηγηματάκια που άρεσαν πολύ της Φρόσως: άφτη έννοιωθε κι από ζουγραφική κι από φιλολογία. Μπορεί για τούτο και να κουδέντιαζα μαζί της, να πρόσεχα στα λόγια της περισσότερο παρά που συνηθίζει ένας άνθρωπος της ηλικίας μου κ' ένα πλασματάκι της δικής της.

Ήρθε πιά κ' η ώρα να παντρεφτή, βρέθηκε ο γαμπρός. Δε θέλησε όμως άμέσως ή Φρόσω, δίσταζε κάμποσο, έκλαψε, μ' ένα λόγο έκαμε δυο κά- νουνε σε τέτοια περίσταση τα κορίτσια. Μα ο νέος την αγαπούσε με τα σωστά του, την έπεισε, άλλαξε ολότελα ή Φρόσω και τελειωμό δεν είχαν οι έμι- λίες τους με το Φίλιππο. Χάρηκα που έτσι γυρίσανε τα πράματα, και για να συντελέσω κάπως στην έφτυχία της, αποφάσισα να της δώσω τη μέρα του γάμου δυο λαμπρά σκουλαρίκια, ένα ζαφίρι το κα- θένα. Πρόσμενα έφκαιρία να της τα προσφέρω. Την παραμονή του γάμου, είχανε χορό σπίτι τους, στα

εδρώχωρά τους τα δωμάτια. Πήγα με τα σκουλαρί- κια μου, από τις όχτώ, φώναξα τη Φρόσω, της είπα πως της είχα τοιμάσθ μιὰ σουρπρίζα, της πέ- ρασα ο ίδιος τα σκουλαρίκια στάρτια και τη φί- λησα στο μέτωπο.

Η Φρόσω κοντοστάθηκε μιὰ στιγμή, ανατρί- χιασε σά να είχε πάθει ξαφνικά τίποτις παράξενο, που την άγγιξα, μου είπα ο τι έπρεπε να μου πη, για να με φκαριστήσθ, έπειτα έφυγε βιαστικά, έ- παϊξε ή μουσική, και ή Φρόσω άρχισε να χορέδθ με τον άρραδωνιαστικό της. Μα ο Θεός ξέρε: τί ά- κολούθησε τότες. Είκοσι λεπτά δεν περάσανε και λιγοθύμησε ή Φρόσω. Έπεσε χάμω το παιδί, ο κό- σμος μαζώχτηκε γύρο της, ποιος να την περιποιηθθ. Σά συνήρθε και σηκώθηκε, την κοίταξε ή μάνα της, περίφοδθ.

—Τὰ σκουλαρίκια σου, Φρόσω μου, τί γενή- κανε ;»

Η Φρόσω τρώμαξε. Τα χέρια της πιάσανε τάφτια της, σά για να καταλάβθ πώς τόντις λεί- πανε τα ζαφίρια και φώναξε:

—'Αλήθεια! Δεν τ'άχω πιά! Δεν τ'άχω πιά! Που να είναι ;»

Όλος ο κόσμος βάλθηκε να γυρέδθ. Στάθηκε το κάκου. Έννοείται πως με τέτοιο έπεισόδιό χά- λασε πές κι ο χορός. Οι καλεσμένοι δεν τολμούσανε να κοιτάζουνε ο ένας τον άλλο. Κάποιος θά είχε κλέψει τα σκουλαρίκια και ο καθένας φοδόνανε μη- πως τον ύποψιαστούνε. Κλεμμένα όμως πότε ; Φυ- σικά τη στιγμή που λιγοθύμησε και που ζυγώσανε πλάγι της. Ρώτημα δεν είτανε πως από κλειδιά χαθήκανε τα σκουλαρίκια. Ίσια ίσια τον ίδιο το χειμώνα που έγινε ο γάμος, έτυχε να κλέφουνε δυο ζουγραφίς: στο φίλου μου του Περé, και αδύνατο να βρεθθ ο κλέφτης. Λοιπόν ο καθένας συλλογι- στηκε πως το χωρατό εξακολουθούσε και πως ο κλέ- φτης άρτός, είτε από μίσος προσωπικό προς το φίλο μου είτε από άπλη κερδοσκοπία, ήρθε την κατάλ- ληλη την ώρα και χτύπησε τα σκουλαρίκια.

Έτσι το πιστέβα και γώ με τους άλλους. Όταν έμωσ γύρισα σπίτι, το σκέφτηκα με το νού μου και μου φάνηκε ίσια ίσια πολύ δύσκολο, να κλέψθ κα- νείς σκουλαρίκια. Ποιός πρόφταινε, σε μιὰ τέτοια σάλα, μπροστά σε τόση παρέα, πρώτα να ξεκου- μπώσθ, έπειτα να βγάλθ από τάφτια της τα δυο σκουλαρίκια, το ένα κατόπι από τ'άλλο ; Άλήθεια που ή Φρόσω λιγοθύμησε, και στην άντάρα, στη σύ- χυση που έφερε το λιγοθύμισμα, βέβαια πως μπο- ρούσανε να συνδόνε πολλά.

Λυπόμουνε μονάχα που το καλό μου το κορίτσι δε χάρηκε το δώρο μου, ένα δώρο, που και μένα

μου είτανε πολύτιμο, γιατί άνήκανε τα ζαφίρια της μακαρίτισσας της γυναικάς, και ή Φρόσω δεν τά- γνοούσε. Τι να γίνθ ; Πάνε που πάνε πιά. Έπρεπε όστόσο κάτι να της χαρίσω. Νάψήσω έτσι χωρίς το παραμικρό θυμητάρι την κόρη του μεγαλύτερου φί- λου μου ; Αδύνατο. Συλλογίστηκα να της αγοράσω ένα σερβίτσιο τσάι από κείνα τα έγγλέζικα που είναι σάν τραπέζακια, με στρογγυλό ταβλά πορσε- λάνα που γυρίζει. Το βάζεις σε μιὰ κόχη του σα- λονιού, γυρνάς τον ταβλά και δίνεις από ένα φλιν- τζανάκι στις κυρίες και στους κύριους που έρχονται και σου κάνουνε βίζιτα.

Η Φρόσω, άμα τόλαξε—της τόντειλα την άλλη μέρα πρωί πρωί, πριν από το μεσημέρι—μου έ- γραψε άμέσως ένα γραμματάκι χαριτωμένο, άφω- σιωμένο και θερμό, να μου πη πως ή καλσύνη μου μεγάλη, πως δεν την άξίζει και πως το σερβίτσιο θά το προσέχθ με τέσσερα μάτια, πως θά τόχθ πάντα και πάντα στο σαλόνάκι της, να το καμα- ρώνθ.

Για τα σκουλαρίκια, στο γραμματάκι της, δε μου έκανε λόγο, έπειδι βέβαια δεν ήθελε ούτε να με λυπήσθ ούτε ίδια να λυπηθθ, μιλώντας για πράμα τόσο άδικα χαμένο. Κίπκ και γώ πως τώρα πιά το σωστότερο είτανε να ξεχάσουμε την ύπόθεση. Άπίθανο, πολύ άπίθανο να βρεθόνε ποτέ τους. Μα και να βρισκόντανε, πάλε δυσάρεστο, γιατί φαντα- στήτε τί ντροπή για όλους, να βγθ άξαφνα ένας κλέφτης με τάπαγγέλμα, σε μιὰ τόσο έκλεχτή, τόσο σπουδαία συναστροφή. Δυσάρεστο και για τη Φρόσω την καημένη, να της θυμίζω ένα περιστα- τικό που μπορούσε να περάσθ για δική της άπρο- σεξία. Το κάτω κάτω, και για μένα δυσάρεστο να κλαίω αδιάκοπα σάν το φιλάργερο τα κλεμμένα τα πετράδια. Λοιπόν άς σιωπάσουμε. Ίσια ίσια έτυχε να διω μόλις τη Φρόσω την άδριανή, έχλαδθ τη μέρα του γάμου. Μήτε δυο λόγια δεν ανταλλάξαμε. Την ίδια μέρα, το βράδι, έφυγε με τον άντρα της κ' ή- σύχασα. Έμελλε να μείνθ τρείς βδομάδες ένα μήνα έξω. Θα ήρθω πως σε τέτοια ταξίδια μιὰ νίνουφη γυ- ναίκα έχει άλλα να συλλογισθ, παρά τα σκουλα- ρίκια ενός παλιού φίλου του μπαμπά της.

Καμιά δεκαπενταριά μέρες άφου γύρισε, πήγα και την είδα. Πήγα νωρίς, στις δυο τάπομεστήμερο, πρωτού έρθουνε οι βίζιτες. Το σερβίτσιο στη γωνιά του, όπως μου το είχε τάξει. Κάθησα και πρόσμενα λίγη ώρα. Η Φρόσω έτοιμη δε θά είτανε. Όστόσο παρατήρησα πως άργοδσε κ' έλεγα πως για ένα γέρο σάν και μένα δε χρειαζόνανε τόση τουαλέττα. Στο τέλος παρουσιάστηκε. Την έκφρασή της, δεν μπορώ να σάς την περιγράψω. Σάς είπα πως είμαι